

Prava Istorija Istinite Crkve

Herman L. Hoeh

Da li je Hristos podeljen? Samo u Americi postoji preko 250 glavnih konfesija i više hiljada malih grupa i sekti. ZASTO? Odakle potiče ta zbrka?

Koliko zaista znate o ISTINITOJ CRKVI? Gde se ona krije? Da li pretpostavljate da je ona iznenada nestala nakon nekoliko vekova, da bi potom ponovo bila uspostavljena tokom protestantske Reformacije? Ova pretpostavka nije tačna! Bićete ZAPANJENI kada saznate pravu istoriju BOŽIJE CRKVE. Pred ovom pravom i autentično dokumentovanom istorijom prave Crkve zastaje dah.

Evo tih zapanjujućih činjenica! Ova istina, koja može da iznenadi čitaoca, predstavlja stvarno značenje SEDAM CRKAVA koje se spominju U KNJIZI OTKRIVENJA!

TEŠKO JE poverovati, ali je ISTINA! Zapanjujuće su stvarne istorijske **činjenice** - biblijske i sekularne! Vreme je da zavirimo iza kulisa. Vreme je da **saznate** kako i gde je započeo ovaj religiozni Vavilon. Istina je šokantna!

Svaka racionalna osoba i svaka konfesija shvata da je u jednom istorijskom trenutku **došlo do velike apostaze ili otpada** od izvorne ISTINE. Protestanti i katolici vode spor oko toga **kada** se dogodio taj otpad, ali izvesno znaju da se to odigralo! Vreme je da saznate **kako** da prepoznate istinitu Crkvu koju je Isus osnovao!

Samo JEDNA Crkva

Isus Hristos nije osnovao **mnogobrojne konfesije!** On je rekao: "Sazidaću crkvu svoju". I **sazidao ju je** - JEDNU Crkvu, koja je dobila zadatak da propoveda i objavljuje Njegovo jevanđelje - Poruku koju je upravo Hristos doneo od Boga celom svetu!

Ali šta vidimo danas? Stotine raznih međusobno suprotstavljenih **sekti** koje su osnovali LJUDI i svaka **ispoveda** da uči istinu, ali protivreći i ne slaže se sa drugima - ovo je moderni religiozni Vavilon!

Šta je to "sekta"? Prema najpoznatijem rečniku na engleskom govornom području (Vebsterov rečnik) to je "grupa koja se **odvojila** od zvanične crkve". Ko je utemeljio Crkvu? Hristos! Masa današnjih sekta ili veroispovesti OTCEPILE su se od te zvanične majke Crkve; one uče različite doktrine i imaju drugačije običaje!

U Isusovo vreme postojale su sledeće religijske sekte: fariseji, sadukeji, eseni i samarićani. Oni su se **otcepili** od istinite starozavetne majke Crkve koju je Bog uspostavio preko Mojsija. Isus se nije priključio nijednoj od tih religija. Naprotiv, On je pozvao svoje učenike da **izađu iz njih!** Grčka reč "eklesia" prevedena kao "crkva" znači "pozvani iz (sveta)".

Crkva u biblijskom proročanstvu

Iznenadenje broj jedan za većinu ljudi je sledeće: dok većina ljudi danas pretpostavlja da je istinita CRKVA trebala da se naglo UVEĆA kako bi postala moćna organizacija, sa snažnim uticajem na svet, u nastojanju da taj svet učini boljim i postane faktor stabilizacije u ljudskoj civilizaciji. Međutim, **Isus zapravo nije osnovao Svoju Crkvu za takve svrhe!** Hristova instrukcija Njegovoj Novozavetnoj Crkvi **nije** da učestvuje u politici i poslovima **ovog sveta** da bi ga učinila boljim. Umesto toga Njegova zapoved Crkvi glasi: "Zato otidite od njih i odvojte se..." (Druga Korinćanima 6:17).

U završnoj molitvi za Svoju JEDINU Crkvu Isus se molio: "Za **njih** se molim; **ne molim se** za svet ... Oče sveti, sačuvaj ih **u svoje ime**, koje si mi dao, **da budu JEDNO** - kao što smo mi... Dao sam im tvoju reč i **svet ih omrznu**, zato što **nisu OD sveta** - kao što ni ja nisam OD sveta. Ne molim da ih uzmeš sa sveta, nego da ih sačuvaš od zla. **Oni nisu OD sveta**, kao što ni ja nisam OD sveta" (Jevanđelje po Jovanu 17:9-16).

Isus je zapovedio SVOM TELU - kolektivnom Telu kroz koje Duh Božiji čini DELO Božije - da krene **u** sav svet i propoveda i objavljuje Njegovo Jevanđelje. Ali oni koji pripadaju Njegovoj Crkvi opisani su kao stranci i došljaci u ovome svetu - POSLANICI (ambasadori) Hristovi - koji predstavljaju **Njegovo** Carstvo koje je **nepoznanica** svetu; oni nikada nisu bili OD ovoga sveta!

Biće raštrkana

Obratimo sada pažnju na to šta je proreknuto za istinitu Crkvu. Ova istinita Crkva Božija trebala je da bude PROGONJENA - RAŠTRKANA! "Ako su gonili i mene, goniće i vas", rekao je Isus Svojim učenicima (Jevanđelje po Jovanu 15:20). "A i SVI koji žele da žive pobožno u Isusu Hristu **biće gonjeni**" (Druga Timoteju 3:12). U noći kada su Isusa uhvatili da Ga raspnu, On reče: "Jer je napisano: 'Udariću pastira i ovce će se razbeći'" (Jevanđelje po Marku 14:27). Nakon što je ON, Pastir, razapnut, "ovce" - NJEGOVA CRKVA - je trebala da se **raseje** po celom svetu! Prethodno je te iste večeri Isus rekao Svojim učenicima: "Evo, ide čas, i već je došao, da se **razbegnete** svaki na svoju stranu" (Jevanđelje po Jovanu 16:32). Rano je započelo progonstvo i rasejanje ove Hristove crkve. Obratite pažnju na Dela apostolska 8:1:

"Onoga dana nastaje **veliko gonjenje Crkve** u Jerusalimu; sem apostola **svi su bili rasejani** po krajevima Judeje i Samarije".

Čitajte šta kaže prorok Danilo o istinitoj Crkvi:

"I razumni u narodu naučiće mnoge, **i padaće od mača** i ognja, **ropstva i grabeža mnogo vremena**. Ali padajući dobiće malu pomoć; **i mnogi će pristati s njima dvoličeći**. I od razumnih će pasti neki da bi se okušali i očistili i ubelili do roka, jer će još biti rok" (Knjiga proroka Danila 11:33-35).

Prorok Jezekilj predskazao je ovo rasejavanje - u poglavlju 34. Danilo ga je još jednom prorekao:

"Da će se sve ovo ispuniti kad se svrši **rasap sile svetoga naroda** (Crkve)". Ovaj stih predstavlja kraj sadašnjeg sveta! (Knjiga proroka Danila 12:7).

U Bibliji ne postoji proročanstvo o tome da jedina istinita Crkva treba da postane velika, moćna i uticajna u ovom svetu. Naprotiv, Isus ju je nazvao "malim stadom" (Jevanđelje po Luci 12:32) koje svet prezire, proganja i rasejava i koja je odvojena OD njega! To je raštrkana, ali NIKADA PODELJENA Crkva; uvek JEDNA Crkva koja govori ISTO a ne mnoštvo raznolikih sekta! O istoriji TE Crkve ne čita se mnogo, niti postoji mnogo podataka o njoj! Čak ni istoričari ne znaju gde da potraže ISTINITU Crkvu - jer čak ni oni ne znaju **ŠTA je** u stvari istinita Crkva!

Prevarene crkve OVOGA sveta

S druge strane, sva biblijska proročanstva predskazuju da će se u svetu pojaviti otpad, prevare, podele i krivotvoreno "hrišćanstvo". Isus je predskazao **prvi događaj** koji će se odigrati na svetskoj sceni - VELIKU PREVARU - koja treba da doživi vrhunac u skoroj budućnosti - U VELIKOJ NEVOLJI!

"Gledajte", rekao je "da vas ko ne zavede. Jer će **MNOGI doći u moje ime govoreći**: ja sam Hristos i **MNOGE će zvesti**" (Jevanđelje po Mateju 24:4, 5).

Pogledajte pažljivo! Nije **nekolicina** trebala da bude ZAVEDENA - već **MNOGI**, a samo nekolicina je trebala da se obrati u istinito hrišćanstvo. Da, **MNOGI će doći u Isusovo ime**, proklamujući da je Isus Mesija (Hristos) - da, propovedajući **HRISTA** svetu - a opet **OBMANJUJUĆI** svet.

Isus je opisao ovu istu situaciju kada je rekao:

"Jer su široka vrata i prostran put koji vodi u propast i **MNOGO** ih je koji njime ulaze. Kako su uska vrata i stešnjen put koji vodi u **ŽIVOT**, i **MALO** ih je koji ga nalaze." (Jevanđelje po Mateju 7:13-14).

To nije ono što svet veruje, zar ne? To verovatno nije ono što ste oduvek čuli i pretpostavljali. Ali to su HRISTOVE reči! Kako je obmanut ovaj svet, što nije nikakvo čudo, jer sam sotona je prikazan u Bibliji kao "bog ovog sveta" (Druga Korinćanima 4:4). On se **ne pojavljuje** kao đavo, već kao BOG, anđeo SVETLOSTI. U Knjizi Otkrivenja 12:9 čitate: "Satana, koja **zavodi SAV SVET**".

Vešt falsifikat

ZAPANJUJUĆE? Naravno! Da li je teško poverovati? Da, ali je ISTINA! Kako su MNOGI postali obmanuti? Tako što jednostavno propovedaju o Hristovoj LIČNOSTI - uzdižući Njegove vrline i obožavajući Njega, ali odbacujući Njegovu PORUKU - Njegovo JEVANĐELJE - zamenjujući tu Poruku paganskim verovanjima, istovremeno propovedajući poruku O Hristu!

Kakav vešt falsifikat! I mnogi, možda većina onih koji to propovedaju u Hristovo ime su iskreni - **i sami** su prevareni! SOTONA je taj koji je čak i **njih** prevario! On je taj koji je od sebe učinio "BOGA OVOG SVETA" - stoga ga ljudi i obožavaju KAO Boga. Ovaj svet **ne poznaje** pravog Boga, ma kako čudno to izgledalo! Ovaj svet veruje da je čovek spašen ako "prihvati Hrista", "odluči se za Hrista" ili "OBOŽAVA Hrista"! To je ono što mnogi danas propovedaju! Ali šta je ISUS propovedao? Da li je kazao da je moguće OBOŽAVATI Ga, a ne biti spašen? Slušajte!

"UZALUD ME poštuju", rekao je Hristos, "učeći nauke koje su ljudske zapovesti... ukidajući Božiju Reč svojim predanjem što ste ga predali" (Jevanđelje po Marku 7:7, 13).

Teško je u to poverovati, zar ne? Prevare i zablude ovoga sveta - sotonski FALSIFIKATI - su vas možda toliko omamile i zatrovale da je čak teško poverovati i Isusovim rečima! Neka VAM BOG POMOGNE DA POVERUJETE HRISTU! Jedno je verovati U Hrista - to jest u Njegovu Ličnost - a nešto sasvim drugo VEROVATI HRISTU - verovati onome što On KAŽE.

Možda je ovo šokantna činjenica, ali ogromna većina ljudi **je prevarena** od strane propovednika koji dolaze u ime Isusa Hrista, proklamuju da je Isus Mesija (Spasitelj), ali uče drukčije jevanđelje i drukčiju veru! Ima i onih koji se, budući sami prevareni od malih nogu i odrastajući u tim prevarljivim učenjima, prihvataju propovedničkog posla da zarade za život birajući to kao svoj poziv ili profesiju; koji odlučuju da **sebe** postave kao Hristove zastupnike, mada ih Hristos **nije** pozvao za Svoje propovednike! Oni su same sebe unajmili da služe ljudima, pa stoga moraju da propovedaju ono što LJUDI žele da čuju! Oni **ne** popravljaju ili ukoravaju svoje lokalne zajednice za odbacivanje doktrina koje je ISUS podučavao, kao i za kršenje Božijeg zakona koje BIBLIJA definiše kao GREH!

Šta je istinita Crkva?

Veoma malo ljudi zna šta je istinita Crkva. Istinita Crkva je kolektivno telo pojedinaca pozvanih da napuste puteve ovoga sveta, koji su se u potpunosti predali Božijoj vlasti i

koji su Svetim Duhom začeti kao sinovi Božiji (Rimljanima 8:9). Isus je otkupio **tu Crkvu** prolivanjem svoje krvi za nju (Dela apostolska 20:28). Istinita Crkva nije neka **politički organizovana konfesija** kojoj se čovek pridružuje ili se u nju učlanjuje da bi se "spasio". Isus nije umro za neku religioznu **organizaciju** pod imenom "crkva". Ako se pripojite nekoj od lokalnih crkava ne uopšte **ne** znači da ste se našli u Božijoj Crkvi. Istinitoj Crkvi ne možete da se **pridružite - samo Bog Svojim Duhom može da vas dovede u nju**: "Jer smo svi mi jednim duhom kršteni (stavljani) u jedno telo" (Prva Korinćanima 12:13). **Bog** može da vas učini članom Njegove Crkve ako Mu predate svoj život, čak i ako **nemate lokalnu** crkvu u koju možete da odete.

Crkva se zove "Isusovo telo" jer je to **duhovni organizam** čija je ŽIVA i AKTIVNA GLAVA Isus Hristos, u istom smislu kao što je muž glava žene (Efescima 5:23, 31). Kako čovek može da uđe u ovu istinitu Božiju Crkvu - ovu duhovnu zajednicu? **Pazite**: kada je Božija Crkva počela sa radom na Dan pedesetnica (Dan prvina), Petar je odgovorio na to pitanje:

"POKAJTE SE i neka se svako od vas KRSTI u ime Isusa Hrista za oprostjenje svojih grehova, pa ćete primiti Dar Duha Svetoga" (Dela apostolska 2:38).

Moramo da shvatimo da su **naši putevi** pogrešni, da su oni uzrok SVIH naših patnji. Moramo biti voljni da se **pokajemo** i u potpunosti odvratimo od pređašnjih puteva, kao i da dopustimo Bogu da vlada našim životom. Potom je potrebno da se **krstimo**. Pavle to objašnjava u poslanici Rimljanima 6:1-6 kao spoljašnji znak naše volje da u potpunosti **sahranimo** starog čoveka u vodenom grobu i da ustanemo i krenemo u novini života - sledeći Isusov primer. Tada nam je obećano da ćemo primiti "dar" Svetog Duha koji će nas voditi da budemo pokorni i sledimo Hrista - našeg **pravog** Gospoda i Gospodara. Taj nas dar uvodi u Božiju Crkvu, kao što smo pročitali u Prvoj Korinćanima 12:13.

Crkva raste u istini

Pre nego što se vazneo do Oca, Isus se molio da Njegova Crkva ostane JEDNO u Očevo ime:

"Oče sveti, **sačuvaj ih u svoje ime**, koje si mi dao, da budu JEDNO - kao što smo mi" (Jevanđelje po Jovanu 17:11).

Istinita Crkva - "Crkva Božija" (Prva Korinćanima 1:2) - ne sastoji se od mnogih podeljenih religija koje se međusobno glože, već je to JEDNA Crkva koja se sastoji od množine raštrkanih članova, JEDNA Crkva sjedinjena u Duhu, misli, stavu i srcu - jer njeni članovi su u potpunosti predali svoju volju Bogu i otvorili se za popravljavanje i ukor iz Reči Božije - Biblije.

Koliko crkava je voljno da prizna u čemu je njihova greška i koliko njih dopušta Svetom Duhu da ih vodi u istinu? Crkva koju Isus zida je kolektivno telo onih **rasutih** pojedinaca sa Božijim Duhom u sebi, koji priznaju kada greše (kao što je to učinio i apostol Petar kada je napravio ozbiljnu grešku - Galatima 2:11) i koji prihvataju istinu.

Sada obratite pažnju na Isusovo obećanje u Jevanđelju po Jovanu 16:13. On će poslati Duha istine koji će "vas UPUTITI U svu istinu". Ovde je KLJUČ koji dokazuje koji su pojedinci deo Božije Crkve. Ona se sastoji **samo** od onih koji **rastu u istini** koju Bog otkriva. U trenutku kada bilo ko prestane da raste u ovome, a želi da zadrži samo ono što je imao pre pet ili deset godina, **od tog trenutka nadalje Sveti Duh prestaje da živi u njemu.**

Ne preobraćuju se MNOGI

Nasuprot većini ljudi samo **nekolicina** razume istinu u ovom vremenu:

"Gledajte samo, braćo, svoje prizvanje; **nema** tu mnogo mudrih po ljudskom shvatanju, **nema** mnogo silnih, **niti** mnogo plemenita roda." (Prva Korinćanima 1:26).

Svet **ne može** da primi istinu (Jevanđelje po Jovanu 1:5). Isus je objasnio zašto je to tako, rekavši:

"A ljudi zavoleše mrak više nego svetlost, **jer dela njihova behu zla**" (Jevanđelje po Jovanu 3:19).

Ali, svet ne veruje da su njegova dela zla! Nije ni čudo jer CEO SVET je zaveden, a da **toga nije ni svestan!** Ljudi ne prepoznaju istinu kada je čuju. Oni su prevareni, a da to ne shvataju i žele da ih lažni propovednici uljuljkuju propovedajući im ono što žele da čuju.

Ista situacija bila je u vreme apostola. Jedva 20 godina nakon što je Isus raspet apostol Pavle u jednoj od svojih prvih nadahnutih poslanica upozorava hrišćane da ne budu zavedeni lažnim propovedima ili poslanicama koje su navodno došle od apostola:

"Da vas niko ne prevari ni na koji način; jer nema dana Gospodnjeg" - momenat božanske intervencije u ljudskim poslovima kada će se Isus Hristos vratiti da zavlada narodima - "dok PRVO ne nastupi **otpad**" (Druga Solunjanima 2:3). Sveobuhvatno odstupanje hrišćana od istine bio je PRVI **dogadžaj** za koji je prorečeno da će *zadesiti* istinitu Crkvu.

KAKO se dogodio otpad od istine?

U Delima apostolskim 20:29-39 Pavle, učitelj neznabožaca, objašnjava kako će započeti otpad od istine. On je okupio starešine (sveštenike) u efeskoj crkvi da im održi konačnu propoved o njihovim obavezama prema lokalnim crkvama.

"**Ja znam**", rekao je Pavle "da će posle moga odlaska među vas ući zverski vuci koji neće štedeti stada. Pa i **od vas samih** ustaće ljudi koji će govoriti naopake stvari" - zašto - "**da povuku za sobom učenike**" - znači da steknu lične sledbenike i osnuju nove konfesije! Da li shvatate šta ova dva stiha znače u celini? Starešine ili propovednici posebno su se okupili jer **odmah nakon što će Pavle napustiti Efes** - ne u vreme protestanske pobune, već ODMAH - doći će unutar lokalnih crkvenih zajednica lažni sveštenici, vuci u

jagnjećoj koži da "love" hrišćane; i čak od tih starešina koji su **već u crkvama** neki će izopačiti Isusovu doktrinu da bi obezbedili "hrišćanske" sledbenike za sebe.

Pavle je dao uputstvo jevanđelisti Timoteju da "pokara, zapreti, opomene sa svakom strpljivošću i poukom. Jer će doći vreme kada neće podnositi zdrave nauke; nego će **shodno svojim prohtevima**" - crkve koje će želeti da čine ono što im je volja - "nakupiti sebi učitelje da im golicaju uši" - odabrali propovednike koji će propovedati ono što oni žele da slušaju - "pa će odvratiti uši od istine i okrenuće se **pričama**" (Druga Timotiju 4:3, 4).

Ne samo Pavle, nego i Petar upozorava Crkvu da će mnogi biti zavedeni. Lažni učitelji među hrišćanima uneće jeresi "i **MNOGI** će poći za njihovom raspojasanošću, zbog kojih će se huliti na **istiniti put**" (Druga Petrova 2:2).

Juda, apostol i Isusov brat, morao je u svojoj poslanici da oštro upozori svakog hrišćanina da se "bori za veru koja je **jednom** zauvek predana svetima. JER SE UVUKOŠE NEKI LJUDI koji su davno unapred obeleženi za ovaj sud, bezbožnici koji **BLAGODAT BOGA NAŠEGA ZAMENJUJU RASPOJASANOŠĆU** i poriču jedinog gospodara i Gospoda našega Isusa Hrista... To su ti što stvaraju razdor, čulno nastrojani ljudi koji nemaju Duha" (Juda 3, 4, 19).

Ovi lažni učitelji **uvukli su se neopaženo** - tvrdeći da dolaze u ime Isusa Hrista. Ali, oni su **poricali** da je Isus Mesija time što su odbacili **jedini znak** koji dokazuje Njegovo mesijanstvo (Jevanđelje po Mateju 12:39-40) i zamenili ga tradicijom o Velikom petku i Uskršnjoj nedelji. Oni su prevratili blagodat (nezasluženi oproštaj od Boga) u slobodu da se ne pokoravaju Božijim zapovestima. Juda kaže **da su ovi propovednici isprva odvojili svoje sledbenike od verništva** i osnovali svoje vlastite crkve koje su nazvali hrišćanskim (Hristovim), ali to više nisu bili istiniti hrišćani! Apostol Jovan je video razvoj istog otpada: "Jer su **MNOGI** lažni proroci (ili propovednici) izišli u svet..." upozorio je on. Ti lažni propovednici su tvrdili za sebe da su Hristove sluge - došli su u Hristovo ime, ali su bili antihristi! Jovan nastavlja:

"Oni su od sveta; zato govore od sveta i **SVET IH SLUŠA**. Mi smo od Boga. Ko poznaje Boga sluša nas; ko nije od Boga" - ko god Mu se ne pokorava - "ne sluša nas" (Prva Jovanova 4:1, 5-6).

Da li shvatate šta znače ovi stihovi? **SVET je verovao mnogim lažnim učiteljima (sveštenicima)**. Malo njih je slušalo i verovalo Hristovim apostolima. Svet nije verovao apostolima, već je prihvatio **LAŽNE PROPOVEDNIKE koji su se pojavili u Crkvi**. Pogledajte:

"Deco, poslednji je čas, i kao što ste čuli da će antihrist doći, tako su se sad javili mnogi antihristi; po tome poznajemo da je poslednji čas. *Od nas izidoše, ali ne behu od nas* (napustili su Crkvu); jer da od nas behu, ostali bi sa nama; nego trebalo je da se pokažu da nisu svi od nas" (Prva Jovanova 2:18-19).

Eto zašto danas postoji toliko mnogo veroispovesti! Jovan piše o istoj situaciji u Drugoj Jovanovoj 7:

"Jer MNOGE VARALICE iziđoše u svet... *Svako, ko se udaljava i ne ostaje u nauci Hristovoj, nema Boga*".

Ovi lažni propovednici koji su napustili istinitu Crkvu "ispovedaju da znaju Boga", pretvaraju se da se pokoravaju Bogu - "Ali ga se delima odriču kao odvratni i NEPOSLUŠNI ljudi i nepodobni za svako dobro delo" (Titu 1:16).

Oni su ispovedali Hrista i Oca, ali su odbili Božiju vlast i zakon - bili su NEPOKORNI. Potvrđivali su da je Isus Mesija; dolazili su *u Njegovo ime*, ispovedajući da su Hristovi propovednici - ali su odbacili Njegovu Poruku.

Proterivanje istinitih hrišćana

Kad god su bili u mogućnosti da utiču na većinu u lokalnim crkvama, ovi lažni propovednici bi *krenuli sa isključivanjem istinitih hrišćana iz svojih zajednica*. U pismu apostola Jovana Gaju, čitamo:

"Pisao sam nešto Crkvi, ali nas ne prima Diotref koji želi da bude prvi među njima. Zato ću ga, ako dođem, podsetiti na njegova dela koja čini ružeći nas zlim rečima, i ne zadovoljava se time, nego sam ne prima braće, a zabranjuje onima koji žele da ih primaju I GONI IH IZ CRKVE "(Treća Jovanova, stih 9 i 10).

Istiniti hrišćani, koji su sami sačinjavali istinitu Crkvu, *bivali su isterivani iz vidljivih, organizovanih kongregacija*. To su bili oni RAŠTRKANI pojedinci za koje je Jovan rekao sledeće: "Svet nas zato ne poznaje" (Prva Jovanova 3:1). Ali to ne znači da raštrkani pojedinci nisu bili deo Crkve. Oni *su bili* Crkva zato što su se združili sa Hristom posredstvom Svetog Duha. Oni koji su ih isterali postali su *lažna* crkva - crkva boga *ovoga* sveta - "zbornica sotonina"! *Ali Isus je obećao da će biti sa vernim ostatkom Svoje Crkve do kraja veka* - kako bi vodio Svoj narod u istinu. Gde se nalazila ta Crkva tokom ovih 2000 godina?

Zapanjujuće proročanstvo!

U Knjizi Otkrivenja nalazi se jedno zapanjujuće proročanstvo. Uprkos tome što je ono veoma jasno, skoro niko ga ne razume. To je proročanstvo o sedam Crkava iz Knjige Otkrivenja!

Pogledajte Otkrivenje 1:12-13. Jovan ima viziju o sedam svećnjaka usred kojih stoji Isus. Biblija tumači ovih sedam svećnjaka kao sedam osobenih lokalnih crkava (20. stih). Isus Hristos je oslikan kako živi između sedam crkava KOJE SU PRETEČA (TIP) ČITAVE ISTINITE CRKVE.

Postoji odgovor na ovu misterioznu viziju! Isus živi u čitavoj Crkvi. Pošto Ga ova vizija oslikava kako živi samo u sedam crkava, samim tih *tih sedam lokalnih crkava predstavljaju čitavo razdoblje istinite Crkve!*

Isus je izabrao tih sedam crkava zato što *one imaju savršeno dvojako ispunjenje: prvo*, one su preteča opšteg stanja među Božijim narodom ma gde da se on nalazi - zato smo danas opomenuti da čujemo šta Sveti Duh kaže *svakoj od sedam crkava; drugo*, od tih sedam crkava svaka ima sopstvenu naročitu karakteristiku i izabrana je zbog svoje lokacije. Naime, ovih sedam crkava nalazile su se (redosledom kojim se spominju u Knjizi Otkrivenja) na starom rimskom putu u Maloj Aziji, što je BILO TIPIČNO ZA SEDAM SUKCESIVNIH FAZA U RADU NA PROPOVEDANJU JEVANĐELJA KOJI JE CRKVA BOŽIJA PROKLAMOVALA U SVIM VEKOVIMA.

Ko su Sedam Crkava?

ZAŠTO svi oni koji proučavaju Bibliju do SADA nisu bili u stanju da identifikuju ove crkve? To je zbog činjenice da svako ima pogrešnu PRETPOSTAVKU da ovih sedam crkava predstavljaju sedam faza vidljivih, organizovanih crkava koje sebe nazivaju "hrišćanskim". Drugim rečima, pretpostavlja se da su zapravo crkve *ovog sveta* te koje su opisane u drugoj i trećoj glavi Otkrivenja, kao nastavak istinite Crkve iz apostolskog perioda. Čini se da svako *pretpostavlja* da, nakon apostolske Crkve, ovih sedam crkava opisuju istorijski tok grčke, rimokatoličke i protestantskih crkava, crkava boga *ovoga sveta! To nije istina!*

Ova dva poglavlja u Otkrivenju opisuju i prenose Božiju poruku ISTINITOJ CRKVI BOŽIJOJ u kojoj Hristos živi i radi, Crkvi koja je NJEGOVO TELO - Njegov instrument - i koju ON KORISTI za svoje Delo! To je ta Crkva koja je bila raštrkana, progonjena i neorganizovana - od čijih su članova mnogi pali kao mučenici. Ova Crkva je sastavljena od članova koji, iako začeti i vođeni Svetim Duhom, ipak su bili samo ljudi, pa samim tim i nesavršeni. U poruci svakoj od ovih sedam crkava Isus ima reč ukora. U svakoj situaciji On ukazuje na stvari koje treba prevazići. Ali u tim crkvama nalaze se ljudi koji poseduju i koji su vođeni Njegovim Duhom, to jest potčinjavaju se BOŽIJOJ vladi. Ovi hrišćani slede Božija uputstva umesto ljudske tradicije, lične želje i puteva koji se čoveku čine pravim. Njihov glavni cilj je propovedanje ISTINITOG JEVANĐELJA, čak iako se u istoriji često dešavalo da izgube vitalne delove jevanđeoske poruke. Pogledajte drugo poglavlje u Otkrivenju, stih prvi:

"Ovo govori onaj što drži sedam zvezda (anđele ISTINITE Crkve), *što hodi sred sedam zlatnih svećnjaka (ovih sedam crkava)*". Isus Hristos nastava U ovim crkvama. To su Njegove, a ne sotonske crkve koje se prurušavaju u "hrišćanske".

Imajte na umu da ISTINITA Crkva nije politički organizovana, moćna i priznata od strane sveta, već je raštrkana i progonjena. Svet je *retko zapaža*, a čak i tada je smatra jeretičkom. Hajde da sada SHVATIMO ko su tih sedam crkava tako što ćemo analizirati jednu po jednu.

Doba apostolske Crkve

Crkva u Efesu oslikava *apostolsku Crkvu* - Crkvu koja je strpljivo radila na propovedanju jevanđelja, srela mnogo lažnih apostola i ostala postojana u istini (Otkrivenje 2:1-7). Mada raštrkana, ona je nastavila da postoji sve do vremena imperatora Konstantina. Isus je posvetio svoju zemaljsku službu *pripremi temelja za OVU CRKVU!* On je pozvao učenike, podučavao ih jevanđelju i dao im primer Svojom sopstvenom službom. Dao im je vlast za vršenje najveće dužnosti koju su ljudi ikada mogli da dobiju - propovedanje "Evanđelja o Carstvu Božijem po svemu svetu" (Jevanđelje po Mateju 24:14; Jevanđelje po Marku 16:15).

Pre nego što se Isus vazneo na Božiji presto, zapovedio je apostolima i učenicima da ostanu u Jerusalimu dok ne budu osnaženi silom Svetoga Duha, koji će učiniti da budu začeti Božiji sinovi, staviti ih u Njegovu Crkvu (Prva Korinćanima 12:13) i dati im snagu da u SILI BOŽIJOJ sprovedu Njegovo delo! *Isus je osnovao Svoju Crkvu kada je poslao obećani dar Svetoga Duha na dan Pedesetnica (Pentekost) 31. godine naše ere.* Nadahnuta Crkva je bila ta u kojoj je Isus, kroz Sveti Duh, živeo Svoj život i KROZ KOJU JE POČEO DA PROPOVEDA I OBJAVLJUJE SVOJE JEVANĐELJE CELOME SVETU.

PROTEKLA SU DVA 19-GODIŠNJA CIKLUSA U ISTORIJI APOSTOLSKE CRKVE TOKOM KOJIH JE JEVANĐELJE OBJAVLJENO STAROME SVETU. Protelo je tačno 19 godina od 31. godine, kada je Crkva osnovana, do vremena kada je Pavle dobio viziju da ode u Evropu! U Delima apostolskim 16:9 Pavle ima viziju čoveka u Makedoniji (severni deo današnje Grčke) koji viče "pomozi nam!" Pavle je ovo opisao čak i u Drugoj Korinćanima 2:12-13 gde je napisao: "pa mi se otvoriše *vrata* u Gospodu", čime je mislio na put koji je bio otvoren za propovedanje jevanđelja u Evropi.

Pavle je došao u Evropu oko praznika Pedesetnica u rano proleće 50. godine naše ere. Nakon nekoliko meseci propovedanja stigao je u Korint, u jesen te iste godine (Dela apostolska 18:1), gde je ostao *godinu dana i šest meseci* (11. stih). Tada je počela 52. godina naše ere. Pojavila se pobuna protiv Pavla u vreme kada je Galion bio izaslanik (prokonzul) Ahaje (12. stih). Zapis sa jedne ploče u Grčkoj govori da je Galion bio na tom položaju tokom 52. godine, što dokazuje da je jevanđelje došlo u Evropu 50. godine, upravo 19 godina nakon što je osnovana Novozavetna Crkva!

Od 50. godine, prošlo je još 19 godina pre nego što je centralna Crkva u Jerusalimu 69. godine pobešla na mesto sigurnosti. Evo šta se dogodilo na praznik Pedesetnica 69. godine - tačno dva 19-godišnja ciklusa nakon što je Sveti Duh došao na isti dan 31. godine naše ere: "Štaviše", beleži Flavije Josif, jevrejski istoričar, "na taj praznik, koji mi zovemo *Pentekost*, dok su sveštenici noću odlazili u unutrašnjost hrama... rekli su da su u momentu osetili potres, i čuli veliku buku, i nakon što su čuli žamor mnoštva ljudi, rekli su: 'DA SE SKLONIMO ODAVDE'" (iz knjige *Jevrejski ratovi*, knjiga VI, 5. glava, 3. odeljak). Božiji narod se, dakle, i *sklonio odande!* Hrišćani iz Jerusalima su prešli reku Jordan i pobešli u pećinu zvanu Pela. Od tog vremena pa nadalje prestale su da deluju *ujedinjene* snage Crkve Božije na širenju jevanđelja o Carstvu Božijem. Hrišćani su se

raštrkali po Judeji zbog jevrejskih ratova. Sedište crkve u Jerusalimu, na koju su se sve crkve ugledale kao na svoj standard ISTINE, sada se izmestilo u Pelu.

Crkva u Jerusalimu - sedište istinite Crkve

Crkva Božija u Jerusalimu bila je "glavna Crkva" na koju su svi gledali kao izvorište ISTINE! Druge lokalne crkve su često bile u zabuni. Izbijale su prepirke i sukobi po izvesnim pitanjima i tada bi se svi okretali jerusalimskoj Crkvi, koja je bila izmeštena u Pelu, *a imala je Božiju vlast*. Razmotrimo sada to pitanje.

U Delima apostolskim 15:1 i 2 čitamo o prepirci koja je izbila u lokalnim crkvama u Antiohiji, Siriji i Kilikiji. Između dve vatre u ovim sukobima našli su se Pavle i Varnava, dve ličnosti od velikog autoriteta u Crkvi. Pa ipak, kome su se braća okrenula u cilju razrešenja spora - **SEDIŠTU CRKVE - U JERUSALIMU - GRADU GDE SU BILI OKUPLJENI APOSTOLI I STAREŠINE CRKVE!**

Pitanja su u Jerusalimu bivala razmatrana i donosile su se *odluke*. Zašto baš u Jerusalimu? Zato što su braća *znala* da je Isus dao specijalnu *vlast* Svojim propovednicima koji su bili u sedištu crkve - u tom gradu.

Isus je preneo na Svoje predstavnike ključeve Božijeg carstva i vlast da vode Crkvu kroz nadahnuće Svetoga Duha. Oni su mogli da "zavežu" ili da *zabrane* izvesne stvari; i mogli su da "odreše" ili *dozvole* izvesne stvari. U Jevanđelju po Mateju 18:18 Isus daje Svojim propovednicima vlast da donose *obavezujuće odluke*, zasnovane na Božijem otkrivenju i pod nadahnućem Svetoga Duha, kako bi zaštitili jedinstvo Crkve u *ljubavi* i *istini!*

Ovo objašnjava razlog iz koga su se braća, koja su spomenuta u Knjizi Dela apostolskih, okrenula sedištu crkve u Jerusalimu kako bi razrešili pitanja i sporove. Oni su znali da je Isus obećao da će voditi Svoje apostole u svaku istinu (Jevanđelje po Jovanu 16:13). Apostoli su bili potpuno obučeni i podobni za svoje odgovornosti kroz ličnu ispravku, ukor i podučavanje koje im je Isus pružio u Svoje vreme. Oni su zauzvrat potpuno podučili putu istine starešine i kongregaciju u Jerusalimu. Crkva u Jerusalimu održavala se *čistom* posredstvom neprekidnog savetovanja i ispravljanja od strane starešina i apostola, *tako da je mogla da posluži kao primer svim* ostalim crkvama. Hrišćani, kao i svi ljudi uostalom, treba da se uče na *primerima*, jer su se crkve sastavljene od neznabožaca (nejevreja) "ugledale na crkve Božije koje su u Hristu Isusu u Judeji" (Prva Solunjanima 2:14); a crkve u Judeji su trebale da se ugledaju na centralnu crkvu, tj. crkvu u Jerusalimu.

Kongregacija u Jerusalimu, kasnije u Peli, priznavši ovu odgovornost, vladala se prema svojim mogućnostima. Apostoli i starešine su donosili odluke i obavezivali sve ostale crkve (Dela apostolska 15:22). Oni su slali pisma raznim lokalnim kongregacijama objašnjavajući ono što su odlučili Duh Sveti, apostoli i starešine (Dela apostolska 15:28). Opet, u prethodnoj situaciji, kada se saznalo da izvesni pojedinci u Antiohiji uče vest i "kad vest o njima dođe do ušiju crkve u Jerusalimu, poslaše Varnavu u Antiohiju" (Dela apostolska 11:22). Primetite sada da je jerusalimska crkva, vladajući se po svojim

mogućnostima, nadgledala, ispravljala i čak *intervenisala* u poslovima svojih sestrijskih crkava svud redom. Nijedna druga crkva nije mogla da tvrdi da ima ovo pravo - Bog je to pravo dao isključivo jerusalimskoj crkvi. To je bila centralna crkva iz koje su apostoli sprovodili u delo propovedanje jevanđelja svetu. Jerusalimska crkva je bila ta u koju su se apostoli i Pavle često vraćali nakon što bi obavili svoja putovanja.

Tokom čitave apostolske ere Jerusalem je ostao sedište Crkve. Kada se Crkva preselila u Pelu, ona je nastavila da funkcioniše kao centralna crkva za vreme "Efeskog razdoblja" istinite crkve. *Rim nikada nije bio majka-crkva ili njeno sedište.*

Antiohija zadržava vođstvo među grčkim hrišćanima

Crkve Božije koje je Pavle podigao u Maloj Aziji kasnije su prešle pod nadzor apostola Petra. Petar je uputio svoju poslanicu Crkvama u Aziji i Galatiji (Prva Petrova 1:1). Katolički pisci su vekovima potvrđivali da je apostol Petar nadzirao neznabožačke preobraćenike iz drevnog grada Antiohije koji je, pored Jerusalima, bio najvažnije središte crkvenog života (Dela apostolska 14:26-28).

Razmotrite šta se za to vreme događalo u Rimu. Lokalna Crkva Božija u Rimu, koja je nastala usled Pavlovog učenja u tom gradu, a ne Petrovog, bila je žestoko progonjena od strane Nerona 64. godine. Neron je lažno optužio hrišćane za spaljivanje grada. Možda nekih tri ili više godina nakon spaljivanja Rima Pavle je bio uhapšen blizu Troade (Druga Timoteju 4:13) i doveden na sud u Rim gde su ga mučili. Od tada su događaji počeli da se odvijaju munjevitom brzinom.

Dok se Crkva na istoku držala zajedno preko Pele i Antiohije, Rimska Crkva - u kojoj je većina vodećih članova Crkve umrla mučeničkom smrću - *postala je žrtva lažnih učitelja.* Čim je Petar odveden na mučenje, verovatno oko 80. godine, događaji su dostigli vrhunac. Ti događaji opisani su u knjizi autora Remzija "*Crkva u Rimskom Carstvu do 170. godine naše ere*". U to vreme više nije bilo Jakova, Petra ili Pavla. Samo je Jovan bio šef tih crkava. Otpad od istine brzo se razvijao - a naročito na zapadu. Mnogi ljudi koji su slušali lažne učitelje počeli su da traže nove vođe i novo sedište za crkvu, umesto da traže glavu Crkve - Isusa Hrista! Kuda su onda krenuli ti hrišćani?

Rim preuzima otpadničko vođstvo

U ovom istorijskom trenutku vaskrsela je vekovima stara paganska tradicija i svetom je naširoko kružila vest da je "Petar" došao u Rim. Neznabošci nikada nisu čuli za *apostola* Petra. Ali svako u Rimu je čuo da postoji oltar *nekog* Petra na Vatikanskom brdu i da je *taj* Petar, kako tradicija kaže, došao iz Vavilona. Ko je u stvari bio *taj* Petar? Neka na to pitanje odgovori jedan šokantan istorijski podatak!

Kada je Aleksandar Makedonski raskrinkao vavilonske misterije iz Mesopotamije i uveo ih u zapadni svet, one su prvo gravitirale ka Pergamu, a potom ka Rimu. Rim je dugo bio religijski centar, a najvažniji deo Rima bilo je brdo Vatikan. "Vatikansko svetište izgleda da je bilo dobro poznato ... centar kulta ... obožavanja Sibile ("Majke Božije") ...

U blizini Trga Svetog Petra nađeno je ništa manje nego devet zapisa koji se odnose na isti kult..." (iz *Svetilište Svetog Petra i Vatikanska iskopavanja*, od Dž. Tojnbija i Dž. V. Perkinsa, str. 6). U vreme apostola "pagansko groblje ležalo je na okruglom brežuljku koji se zvao Vatikanus" - vatikanski brežuljak, gde se danas nalazi sedište Rimokatoličke crkve. "Latinska reč *vatis* znači 'prorok'. U prošlosti je na ovom mestu postojalo etrusko proročište", piše Verner Keler u *Biblija kao istorija*, str. 390. Primetite da je ovo satansko proročište bilo lažni *prorok* - onaj koji je umirivao ljude govoreći im ono što žele da čuju, a bilo je povezano i sa grobljem. Glavni objekat strahopoštovanja na ovom groblju, *vekovima pre Hristovog vremena*, bio je oltar ili grob nekog "Petra"! Ali zašto bi pagani ukazivali čast "Petru" mnogo pre nego što se uopšte znalo za tog apostola?

Odgovor na ovo pitanje zapanjujuće ukazuje na Vavilon i Nimroda (u Daničićevom prevodu "Nevroda"). Nimrod je, prema drevnoj tradiciji, onaj koji obelodanjuje tajne, "prvorodeni" među oboženim ljudskim bićima. On je bio religijski heroj ili zvezda svog vremena - baš kao što mnogi danas imaju svoje "holivudske idole". Nimrod je stoga prozvan "obelodanjivač" a na vavilonskom jeziku (dijalektu hebrejskog), reč za "obelodanjivača" je "*PETAR*"!

Ali kako je Nimrod - "Petar" - došao u vezu sa Rimom? Tako što je od svojih progonitelja pobjegao u Rim. Staro ime za grad Rim je "Saturnia", zapisao je Plinije u svojoj *Prirodnoj istoriji*, knjiga III. Ali šta znači reč "Saturnia"? Znači mesto gde živi "Saturn". A stanovnici drevne Italije su zvali *Nimroda* "Saturnom", što znači "sakriveni" - zato što se on "krio u Rimu od svojih progonitelja" (Džeksonove *Hronološke starine*, str. 233). Sakriveni Nimrod otkriven je u Rimu gde je i ubijen. Obožavoci Nimrodovog kulta plakali su nad njegovom smrću, a kasnije je postavljen paganski oltar na vatikanskom brežuljku kao spomen na taj događaj. Stoga nije čudo da su, gde god da se širila vavilonska misterija, ljudi čuli da je Petar, *drugo ime za Nimroda*, ubijen u RIMU.

Anaklet, koji je bio starešina ili možda biskup u otpaljoj rimskoj crkvi, posvetio je stari oltar paganina Petra (ili Nimroda) apostolu Petru oko 80. godine, prema podacima iz Pontifikalne Knjige (*Liber Pontificalis*) (I, str. 125).

Sada je Anakletu bilo lako da ubedi besposleni paganski narod u Rimu koji je išao sve dalje od istine, a interesovao se za misterije - da je oltar u Rimu mesto gde je sahranjen apostol Petar - jer nije li apostol Petar bio u Vavilonu! A da bi učvrstio svoju vlast, on je tvrdio da ga je na dužnost postavio sam apostol Petar. Anaklet je tvrdio da je on *jedini Petrov naslednik* i insistirao na tome da Rim bude novo sedište svih hrišćanskih crkava.

Kada se i van lokalnih okvira raširila vest o tome da biskup u Rimu pretenduje na vlast, mnogi drugi lažni učitelji su videli svoju ličnu korist u tome da mu se pridruže pošto bi onda takođe mogli da koriste Petrovo ime i preuzmu običaje koji su se proslavljali u čast paganskog spasitelja i da ih pripišu Hristu, čime bi *stvorili svoju ličnu versku zajednicu*. Eto kako je novo sedište otpadničkih crkava brzo počelo da gravitira ka Rimu! Sada je *boriti se veru koja je jednom predata postalo prava pravcata borba* (Juda 3). Crkva je ostavila svoju prvu ljubav.

Ali još uvek su postojale verne crkve koje su, iako malobrojne, držale "zapovesti Božije i svedočanstvo Isusa Hrista" (Otkrivenje 12:17). Svet ih je zvao "Nazarenima" - isto ime za koje Biblija kaže da su ga ljudi upotrebljavali za Pavla i istinitu hrišćansku Crkvu (Dela apostolska 24:5).

ISTINITA CRKVA nakon Apostola

Evo šta o Nazarenima kaže *Enciklopedija Britanika*:

"Nazareni, nedovoljno poznata judeo-hrišćanska sekta... koja vuče poreklo iz naseobina u Peli od vremena kada su jevrejski hrišćani pobegli iz Jerusalima, odmah pred opsadu koja se dogodila 70. godine naše ere;... Jeronim (Posl. 79, Avgustinu) kaže da su verovali u Hristosa Božijeg Sina, koji je rođen od Device Marije, stradao pod Pontijem Pilatom i ustao iz mrtvih, ali dodaje da 'želeći da budu u isto vreme i Jevreji i hrišćani, oni nisu ni jedno ni drugo', dok se pridržavaju što je moguće više Mojsijevskog zakona o obrezanju, subotama (šabatima), hrani i slično, oni nisu odbili da priznaju Pavlovo apostolstvo ili prava hrišćana iz redova neznabožaca (Jer., Komentar na Knjigu proroka Isaije, IX, 1)" (Odrednica "Nazareni", *Enciklopedija Britanika*, jedanaesta edicija, Tom XIX, str. 319).

Od neznabožackih crkava crkve u Aziji su ostale najvernije Božijoj reči. Priča o istinitoj Crkvi među neznabošcima (ne-jevrejima) počinje sa životom Polikarpa i Polikrata. Oni su nazvani "kvartodecimanima" zato što su slavili pravu Pashu, a ne Uskrs. Evo šta rani katolički istoričari priznaju o istinitoj Crkvi:

"Ne samo da su Polikarpa podučavali apostoli i ne samo da se on preobratio sa mnogima koji su videli Hrista usled apostolske poduke, nego su ga apostoli i rukopoložili za biskupa Crkve u Smirni, u Aziji... On je otišao u Rim u vreme Aniseta - rimskog biskupa oko 154. godine - i naveo mnoge da se odvrte od ... jeretika u *Crkvu Božiju*, proglašujući da je od apostola primio ovu i jedinu istinu... Dok je boravio u Rimu, Polikarp je diskutovao sa rimskim biskupom o problemu uvođenja paganskog Uskrsa koji je trebao da zameni Pashu".

Irinej nastavlja: "Jer niti je mogao Aniset (rimski biskup) da ubedi Polikarpa da je ne drži" - Pashu - "zato što ju je uvek držao sa Jovanom, učnikom Gospoda našega i ostalim apostolima sa kojima se sastajao; niti je Polikarp ubedio Aniseta da drži Pashu, pošto je ovaj rekao da je obavezan da *sledi običaje* prezviterâ (starešina) koji su bili pre njega" (Citat iz Euzebijeve *Crkvene istorije*, knjiga V, glava 24, u *Nikejskim i postnikejskim ocima*, tom 1).

Obratite pažnju na to da biskup Aniset nije imao nikakav oslonac u Pismu - on je odredio da se prate "običaji" ljudi - uskršnja nedelja! Ali spor oko Uskrsa nije se završio tek tako! Tokom narednih 35 godina plamsao je rat između Polikrata iz Male Azije i Viktora rimskog, koji je pokušao da "odseče čitave crkve Božije, koje su se držale tradicije drevnog običaja" - istinite Pashe. Evo odlomka iz direktnog odgovora koji je Polikrat dao Viktoru, braneći Božiju istinu:

"Stoga, što se nas tiče, mi oprezno držimo ispravan dan, ne dodajemo niti oduzimamo. Jer su u Aziji veliki prosvetitelji otišli na svoj počinak, koji će ponovo ustati na dan dolaska Gospodnjeg... Govorim o Filipu, jednom od dvanaestorice apostola... Jovan, štaviše, koji je ležao Gospodu u naručju... potom tu je i Polikarp... SVI OVI SU DRŽALI PASHU ČETRNAESTOGA DANA U MESECU, U SKLADU SA JEVANĐELJEM, A DA NIKADA NISU Odstupili od toga, već su se držali pravila vere".

Ovo značajno pismo sačuvano je u 8. tomu *Prednikejskih otaca* (str. 773-774). Polikrat je dolazio iz oblasti u kojoj je Pavle proveo najveći deo svoga vremena - Male Azije, blizu Efesa. Ovo je takođe i mesto gde je apostol Jovan proveo svoje poslednje dane. *Ovde su hrišćani koji su još uvek ostali iskreni u veri!*

Evo dokaza da su i apostoli za obrezane i Pavle, apostol specijalno za neznabošce, učili istinitu Crkvu da drži Pashu 14. dana prvog meseca u Božijem svetom kalendaru. Jovan Zlatousti, koji je pisao nekoliko vekova nakon apostola, priznao je: "ranije je Pasha preovladavala i u Antiohiji", odakle je Pavle započinjao mnoga od svojih apostolskih putovanja.

Ali Crkva u celini nikada se nije pokajala od toga što je ostavila svoju prvu ljubav za Božijom istinom. Isus je sada upravo trebao da ispuni Svoje upozorenje: "Inače ću ti doći i ukloniti tvoj svećnjak s njegovog mesta" (Otkrivenje 2:5).

Tako je okončano prvo doba Crkve, koje je u Bibliji označeno kao "Crkva u Efesu".

Potom nastaje prorečeno doba "Crkve u Smirni". Njen narod je na prvi pogled delovao kao da je pogođen nemaštinom - pa ipak je bio duhovno bogat i životan, iako je stradao u *progonima*. To je opis Božije Crkve tokom sledeća tri veka pod progoniteljskom silom Katoličke vlasti u Rimskom Carstvu.

Osim istinite Crkve, postojala je takođe i "sotonska sinagoga (zbornica)" (Otkrivenje 2:9) koja dominira u tom periodu.

Šta je "sotonska sinagoga"?

Pročitajte sada Otkrivenje 2:9. "Znam i hulu onih koji govore da su Judeji, a nisu, nego satanska sinagoga".

Obratite pažnju, ovo je *sinagoga* sotonina. Sinagoga je samo hebrejska reč za crkvu. Stoga Isus ne govori o nekom *narodu (etničkoj grupi)*, već o *crkvi* koja pripada đavolu! Ljudi u ovoj crkvi tvrde da su duhovni Jevreji. Zašto? Zato što je Isus rekao: "Spasenje dolazi od Judeja" (Jevanđelje po Jovanu 4:22), "Prvo Judejinu, a i Grku" (Rimljanima 1:16).

"Judejin je onaj", kaže Pavle, "koji je to iznutra, i pravo obrezanje je u srcu, u duhu, a ne u slovu. Takvoga ne hvale ljudi nego Bog". (Rimljanima 2:29).

U Rimljanima 11:16-27 Pavle objašnjava da su Izrael i Jevreji, kojima pripada spasenje, odlomljeni od pitome masline (simbol Božijeg naroda) zbog neverovanja. Neznabošci su "nakalemljeni" na njihovo mesto. Ali, kada su jednom "nakalemljeni", oni prestaju da budu neznabošci - "*Po telesnom poreklu mnogobošci*" (Efescima 2:11). Sada su svi jedno u Hristu Isusu, "*Niste više tuđinci došljaci, nego ste sugrađani svetih*" (Efescima 2:19).

Dakle, evo crkve koja je sačinjena od neznabožaca, koja je tvrdila da poseduje spasenje, tvrdeći da su Jevreji iznutra, maskirajući se kao "hrišćanska" Crkva, pa ipak oružje samog sotine!

Ova sinagoga sotonina je velika otpala crkva koja se razvila nakon 80. godine i na kraju postala priznata kao državna religija Rimskog Carstva. Ta Crkva ima mnogo kćerki-protestantkinja koje su takođe sotonske crkve (Otkrivenje 17).

Progonjena Istinita Crkva

Šta je prouzročilo nestanak istinite Crkve i Pashe iz sveta?

Neka katolički istoričar Euzebije, koji je živeo u vreme cara Konstantina, ispriča priču:

"Ali pre ovog perioda u Crkvi je postojalo jedno drugo zarazno stanje koje je dugo mučilo Crkvu; mislim na razlike koje su postojale oko Uskrsa. Jer, dok je jedna strana tvrdila da se treba pridržavati jevrejskog običaja (vezanog za računanje datuma držanja praznika), druga nije.

Prema tome, pošto su ljudi svugde bili ovako podeljeni po ovom pitanju ... nije se pojavio niko ko bi bio u stanju da pronađe rešenje... ZATO ŠTO SU SE U SPORU OBE PODELJENE STRANE PODJEDNAKO ČVRSTO DRŽALE SVOJIH STANOVIŠTA... Konstantin je delovao kao jedini na planeti zemlji koji je bio u stanju da razreši spor. On je sazvao opšti sabor..."

Nakon što je završen Sabor u Nikeji, imperator Konstantin je poslao sledeće pismo svim crkvama:

"Na ovom je skupu diskutovano pitanje koje se tiče Uskrsa... Pre svega, činilo se kao bezvredna stvar da u proslavljanju ovog praznika treba da sledimo jevrejsku praksu. Nemojmo, stoga, imati ništa zajedničko sa Jevrejima. Određeno je zajedničkim sudom svih prisutnih da praznik Uskrsa treba da se drži jednog istog dana". Nikejski sabor je odlučio pod Konstantinovom vlašću da se Uskrs *mora* proslavljati u nedelju, a da Pasha mora da se zabrani!

Počinjte NEVOLJE!

Nisu svi ljudi prihvatili dekrete ovog Sabora, koji je po prvi put ustanovio katoličanstvo kao državnu religiju. Onima koji su nastavili da *slede istinu*, Imperator je napisao sledeće zvanično pismo:

"Viktor Konstantin, Maksim Avgust, jereticima:

...Govoriti o vašim prestupima - po zaslugi - iziskuje više vremena i dokolice koju bih mogao sebi da priuštiti... Zašto odmah ne saseći u korenu uzrok tako lošeg vladanja" - misli na BOŽIJU ISTINU - "PUTEM JAVNOG ISKAZIVANJA LJUTNJE (NEZADOVOLJ-STVA)" - drugim rečima, podsticanjem progona.

Konstantin nastavlja: "Pošto, dakle, nije više moguće nositi se sa vašim pogubnim greškama, upozoravamo ovom sadašnjom uredbom *da se niko od vas od sada pa nadalje ne usudi okupljati se*. Prema tome, mi naređujemo *da vam se oduzmu sve kuće u kojima imate običaj da vršite svoja okupljanja*; a zabranjujemo vam i održavanje vaših sujevernih i besmislenih skupova, ne samo u javnosti, VEĆ I U BILO KOJOJ PRIVATNOJ KUĆI ILI MESTU... Izaberite daleko bolji put - ulazak u katoličku crkvu.

Zapovedamo... da budete apsolutno lišeni svakog mesta za vaša sujeverna okupljanja - mislim na sve domove molitve - pa da se ovi bez odlaganja predaju katoličkoj crkvi; da se bilo koje drugo mesto konfiskuje i preda javnoj službi, I DA SE NIKAKAV DRUGI OBJEKAT NE OSTAVI ZA BILO KOJA BUDUĆA OKUPLJANJA, kako se od ovog dana nadalje nijedan od vaših nezakonitih skupova ne bi usudio pojaviti na bilo kojem javnom ili privatnom mestu. Neka se ovaj edikt javno obznani" (citat iz Euzebijevog dela *Žitije cara Konstantina*, knjiga 3).

Evo zašto je Crkva bila naterana da pobjegne i sakrije se tokom 1260 dugih godina! Zvuči neverovatno, ali je istinito.

Podli Euzebijje rezimira Konstantinova dela izjavom: "I sam naš nebeski Štićenik - Imperator, za razliku od svih njegovih prethodnika, *mogao je da pripíše sebi* zaslugu za uspeh u ovom moćnom delu" (delu uništenja istine) (knjiga 3, glava 66).

Svako je sada bio primoran da svetkuje paganski Uskrs ili da beži izvan Rimskog Carstva. Čak ni progoni paganskog Rima nisu se mogli uporediti sa stravičnim pokoljem Konstantinovog "hrišćanskog" Rima. Od Nikejskog sabora (325. n.e.) do oko Konstantinove smrti, progon je besneo 10 dugih godina, kao što je prorečeno (vidi Otkrivenje 2:10, gde jedan proročki "dan" predstavlja jednu "godinu" u ispunjenju - Četvrta Mojsijeva 14:34).

Zlobne izveštaje o Božijem narodu (koji je sada žigosan kao "jeretici" i "neprijatelji crkve") imamo jedino od neprijatelja Božije Crkve. Ovi zapisi pripisuju Božijem narodu verovanja koja on nikada nije imao. Jeretici i istinita Crkva često su nazivani istim imenom.

Tokom vekova katolički pisci spominju male ostatke istinite Crkve unutar granica Rimskog Carstva. Ponekad su to bili pojedinci, ponekad raštrkane porodice, a naročito na Bliskom Istoku postojalo je još uvek nekoliko lokalnih kongregacija koje su propovedale jevanđelje i držale Božije Zapovesti. Početkom petog veka u Maloj Aziji, biskup Jovan Zlatousti (Hrizostom) žalio je za članovima katoličke crkve koji su se, nakon što su se

naučili istini od raštrkanog ostatka istinite Crkve, pokajali od svojih puteva i počeli da drže subotu (šabat) i "Praznik truba, senica i Praznik velikog kajanja (Dan očišćenja)" (Bingemove *Starine hrišćanske Crkve*, knjiga XVI, glava VI).

Kao posledica Nikejskog sabora (325. n.e.), velika lažna Crkva je započela 1260 godina Nevolje (Otkrivenje 12:6) svom silinom. Istinita Crkva je bežala u doline i planine u Evropi i Maloj Aziji.

Sada pogledajte šta apostol Jovan piše sledećoj eri Božije Crkve - "Crkvi u Pergamu": "*Znam gde obitavaš, gde je satanin presto. I držiš moje ime, i nisi se odrekao vere u mene*" (Otkrivenje 2:13).

Oživljeno Delo Božije

Lokalna crkva kojoj je Jovan pisao bila je smeštena u Pergamu, prestonici rimske provincije Azije, u Maloj Aziji - Pergam je bio sotonin presto svetske ljudske vlade te provincije. Baš kao što je lokalna crkva u Pergamu bila smeštena u gradu gde je sotona imao vlast nad ljudskom politikom, tako se i naredno delo Božije Crkve pojavljuje unutar granica sotonske vlade - istočnog Rimskog Carstva - gde se nalazilo malo telo Božijeg naroda.

Oko 650. godine Bog je, kao nekim čudom, podigao među razasutim ostatkom Njegove Crkve u Kapadokiji i Jermeniji jednog čoveka koji je oživeo Njegov narod i proširio jevanđelje. Ovaj veoma obrazovan čovek, zvani Konstantin iz Mananalije, dobio je na poklon delove Biblije. Bio je u potpunosti zapanjen otkrivenom istinom koju je pronašao u Bibliji nakon što ju je proučio. Uskoro je počeo sa propovedanjem i uz pomoć obučениh evangelista doživeo je tako plodnu žetvu da su se desetine hiljada ljudi preobratile istini.

Nakon 27 godina službe, on je ubijen kamenovanjem 684. godine, ali je jedan oficir koji je bio poslat da ga uništi, Simeon, bio toliko uzbuđen njegovom smrću da se preobratio Bogu i pronosio dalje jevanđelje sve dok nije spaljen na lomači šest godina kasnije! U narednih sto godina Bog je podigao trećeg velikog propovednika, Sergeja, da vodi Njegov narod. Bog je u to vreme dopustio da se mnoge lažne doktrine razviju među Božijim narodom.

Imena koja su ovom Božijem narodu davali njegovi neprijatelji bila su "*Athyngani*" - što znači "oni koji su razumeli proročanstvo" - i "*Pavlikijani*" - sledbenici apostola *Pavla*. Izveštaje koji su kružili unaokolo o doktrinama ovih ljudi oličavale su klevete i laži. Često su "lažna braća" koja su živela među Božijim narodom, bila u zabuni oko istinite Crkve. To je trajalo skoro sve do početka dvadesetog veka kada je Fred C. Koniber (Fred C. Conybear) preveo na engleski jezik knjigu *Ključ istine*, koja sadrži mnoga njihova učenja - kao i učenja drugih grupa. Delimično sačuvani dokumenti o Božijem narodu dokazuju da je on *propovedao jevanđelje o Carstvu; da je verovao da Crkva nije osnovana samo na Isusu Hristu, već i na apostolima i prorocima* (Efescima 2:20); *da su se članovi krštavali uranjanjem u vodu; da su polagali ruke za "primanje Duha"* (str.

CXXIV). *Oni ne samo da su "nastavili da drže Pashu četrnaestog dana meseca Nisana", već su držali i subotu i Praznik presnih hlebova* (strane CLXII i CLII *Ključa istine*).

Davo je bio ljut na ove ljude koji su razumeli jevanđelje i držali Božije zapovesti. Znajući da nije mogao da zbaci njihovu veru silom, on ih je iskvario uvodeći lažne učitelje koji su poučavali "nauku Valaamovu" (Otkrivenje 2:14). Kada pogledate u Četvrtu knjigu Mojsijevu 31:16, videćete da je Valaam naveo Izraelce da praktikuju idolopoklonstvo i čine duhovno kurvarstvo. Ovi nepreobraćeni učitelji su postepeno naveli mnoge ljude u Crkvi da proslavljaju izvesne *idolopokloničke* paganske praznike, a naročito pravoslavni praznik Epifaniju - što je izvorno rođendan Nimroda, paganskog "deteta Hrista" - pod pretpostavkom da se ovaj praznik slavi u čast Hristovog rođenja i krštenja. Sotona je takođe naveo mnoge da uzmu učešća u svetskoj politici u nadi da će tako zaštititi sebe. Mešanje sa politikom ovoga sveta se naziva "kurvanjem" u Otkrivenju 17:2. Božija Crkva treba da bude devica i ostane čista i *izdvojena iz sveta*, čekajući na sklapanje braka sa Hristom (Druga Korinćanima 11:2).

Posledica ovih greha bila je Isusovo upozorenje Njegovoj Crkvi: "Pokaj se, dakle, inače ću ti ubrzo doći i zaratiću sa njima (vama) mačem svojih usta" (Otkrivenje 2:16). Mnogi su upozorenje olako shvatili sve dok nije postalo isuviše kasno. Poverenje u svoje svetske političke saveze sa susedima Arapima nije urodilo plodom. Pošto se nisu oslonili na Isusovu zaštitu, doživeli su da ih saveznici Arapi izdaju i deset hiljada njih je zaklano! Verna manjina, koja je uspela da pobegne, dospela je u jugoistočnu Evropu gde su dobili ime "bogumili". "Tamo su se održali vekovima i proširili svoja učenja u Bohimiju (Češku), Poljsku, Nemačku, Italiju, Francusku, pa čak i u Englesku" (str. CIV). Potom dolazi prorečena "Crkva u Tijatiri".

Crkva u pustinji

Jovan je bio inspirisan da pohvali "Crkvu u Tijatiri" zato što su poslednja dela Crkve bila bolja od prvih. U lokalnoj Crkvi postojala je lažna učiteljica (simbol velike Majke Crkve), koja je učila neke da praktikuju idolopoklonstvo. Isus upozorava da će ih baciti u veliku nevolju i "pobiti njenu decu (protestante)" ukoliko se ne budu pokajali (Otkrivenje 2:18-29). Pogledajmo sada kako se ovaj opis u potpunosti uklapa u sledeću veliku ekspanziju Božijeg naroda.

Kao rezultat evangelizacije u alpskom regionu od strane - kako je Božiji narod nazivan - Pavlikijana i Bogumila iz Bugarske, pojavili su se brojni propovednici i verne kongregacije oko 1000. godine. Jedan od članova te grupe bio je i Piter de Bruis (Peter de Bruys), koji je na jugu Francuske propovedao jevanđelje o Carstvu Božijem (Džouns, *Crkvena istorija*, glava 4, odeljak 3). Dva druga propovednika iz tog vremena bili su Arnold i Henri. Katolička crkva ih je teretila zajedno sa ostatkom vernih za držanje celokupnog Božijeg zakona, kao i za držanje subote (*Crkvena istorija* od Pitera Eliksa, str. 168-169).

Luteranski istoričar Mosheim priznaje da su kongregacije Crkve u dvanaestom veku "smatrale da je držanje Mojsijevog zakona, u svemu sem u ponudi žrtava, bilo obavezno

za hrišćane... oni su se uzdržavali od onih vrsta mesa čija je upotreba bila zabranjena pod Mojsijevom upravom, a slavili su i jevrejski šabat (subotu). Drugo načelo koje je razlikovalo ovu sektu ogledalo se u njihovoj suprotnosti sa doktrinom o tri osobe u božanskoj prirodi". Da, oni su znali da Bog nije trojstvo, već porodica!

Protiv mnogih ljudi koji su ovako verovali u južnoj Francuskoj poveden je krstaški rat. Hiljade ljudi je poginulo. Ali kada je izgledalo da će se *prvo delo ubrzo završiti*, pojavio se još *veći* vođa među Božijim narodom.

To se desilo pred kraj dvanaestog veka. U Lionu u Francuskoj živeo je jedan zapanjujuće uspešan i imućan trgovac, Piter Valdo. "Jednoga dana, dok je bio u društvu nekoliko vodećih građana, jedan od njegovih prijatelja je pao beživotan pokraj njega. Prestravljen tim događajem, rekao je sam sebi: 'da me je smrt pogodila, šta bi bilo sa mojom dušom?' Pošto je bio katolik, Valdo je upitao jednog od katoličkih teologa koji je put *savršen*. "'A!' odgovorio je teolog... 'evo Hristovog pravila': "'Ako želiš da budeš savršen, idi, prodaj svoje imanje i daj siromašnima, i imaćeš blago na nebu, i hajde za mnom'" (Komba, *Istorijat Valdenžana*, str. 21).

Valdo se rešio svoje imovine i razdelio ju je siromašnima. Ali od svoga bogatstva on je finansirao i prevod Svetog Pisma. U ovom prevodu on je primetio zapovest koja je data apostolima da propovedaju jevanđelje o Carstvu Božijem. Njegov um je počeo da shvata značenje Pisma. Tako je Bog upotrebio Pitera Valda za svoje Delo.

Komba kaže: "On je u proučavanje Pisma uneo onaj praktičan zdrav razum kojim se vodio u svojim poslovnim transakcijama... Hristova reč bila je dovoljno jasna; za Valda to je jednostavno bilo pitanje snabdevanja bukvalnim prevodom" (Komba, *Istorija*, str. 243).

Ponizni ostatak Crkve Božije je poslušao Valda. Uskoro su mnogi novi učenici počinjali da se kaju od svojih greha. "Njegovi učenici su postali mnogi *saradnici* Pitera Valda" (str. 26). Svet ih je nazvao Valdenžanima.

Božija Crkva je još jednom krenula da širi jevanđelje! *Osnovana je i škola za propovednike kako bi se obezbedila stručna pomoć u prenošenju jevanđelja svetu.*

Nazvani "Crkva Božija"

Evo jednog sačuvanog čudesnog podatka o ovim ljudima, koji datira iz 1404. godine: "Mi nigde u spisima Staroga Zaveta ne nalazimo da je svetlost istine i svetosti bila ikada potpuno ugašena. Uvek su postojali ljudi koji su verno išli putevima pravednosti. Njihov broj je ponekad bivao sveden na nekolicinu, ali nikada nije u potpunosti izgubljen. Mi verujemo da je to slučaj od vremena Isusa Hrista do danas i da će tako biti sve do kraja ovog doba. *Jer ako je Crkva Božija bila osnovana, to je bilo da bi se održala do kraja vremena...* Mi ne verujemo da je Crkva Božija potpuno odstupila od puta istine, već je jedan deo donosio plodove, a kao što se uobičajno smatra, većina je zastranila u zlo" (Citat iz Kombine *Istorije*, str. 10-11).

Njihovi neprijatelji su priznavali da su ovi ljudi propovedali jevanđelje o Carstvu Božijem, da su krstili pokajane vernike i da su se pokoravali *čitavom* Božijem zakonu. Ali baš kao što je postojala lažna učiteljica Jezavelja u Starom Zavetu, u lokalnoj crkvi u Tijatiri su sada postojali mnogi *lažni* učitelji i *lažna* braća. Neki su se pojavili među Valdenžane učeći da je ispravno da im katolici i kasnije protestanti krste decu i da povremeno prisustvuju *idolopokloničkoj* misi. Drugi su činili duhovno kurvarstvo mešajući se u politiku u nadi da će izbeći progon. Da bi korigovao Svoj narod Bog je poveo zastrašujući krstaški rat na njih oko 300 godina nakon Valdove smrti. Jedino je verni ostatak umakao.

Nanovo vidimo kako se ponavlja činjenica da nakon nekoliko naraštaja, lokalne kongregacije nisu više sastavljene od istinski preobraćene braće, već od nepreobraćene dece i polu-vernika koji ili skrenu u potpunu zabludu kada se suoče sa progonom, ili su primorani da se odreknu svojih života zbog vere, kao što je prerekao prorok Danilo u Starom Zavetu.

Ali 1315. godine, mnogo pre nego što je započet krstaški rat protiv Valdenžana, nemački valdenžanski propovednik Valter Lolard preneo je Božiju istinu u Englesku gde je ona pustila duboko korenje za neko vreme dok nije nastupila protestantska reformacija. Pogledajmo sada šta je Jovan napisao "Crkvi u Sardu".

Crkva u Engleskoj i Americi

"Crkva u Sardu" je imala ime da je živa, *ali je bila mrtva* (Otkrivenje 3:1). Samo je jedan delić ljudi u njoj bio zaista predan Bogu i držao se vere koja je jednom predana svetima. Ovo je samo slika Crkve Božije 400 godina nakon što je reformacija stupila na scenu.

Posredstvom Lolardovog propovedanja i rada drugih njegovih pomagača, stotine su se pokajale od svojih greha. Hiljade su prvi put učile da krštenje znači uranjanje - da su svetski religijski praznici došli iz paganizma i da nedelja nije šabat (dan od odmora).

Posle jednog perioda progona, preostalo je samo malo onih koji su držali veru i svetkovali subotu i Božije godišnje Praznike. Kada su se suočavali sa mogućnošću zatvora u rukama protestantskih "reformatora" zbog svoje vere, nekoliko propovednika je odustalo od svoje vere iako su neki od njihovih sledbenika ostali postojani u njoj (Koksova *Literatura o suboti*, Tom 1, str. 162).

Tek je oko 1650. godine ponovo bilo dosta ljudi koji su držali Subotu da su opet mogle da se osnuju lokalne kongregacije. Oni su često nazivali sebe Crkvom Božijom, ali ih je svet označio kao "Subotari" i baptisti-subotari.

Iz Engleske, istinita Crkva Božija se proširila u Ameriku. Godine 1664. Stiven Mamford je poslat u Njuport, na Rod Ajlendu, gde je ustanovio malu crkvu sastavljenu uglavnom iz preobraćenika iz redova baptista. Jedna po jedna, nove crkve su osnivane uz neprekidnu pomoć crkava u Engleskoj.

Ali, kao što se uvek desi, nakon nekoliko naraštaja deca uzimaju istinu zdravo za gotovo i nikad zbilja ne predaju svoje želje i živote Bogu. Za manje od 150 godina, engleske crkve su skoro nestale, budući da su se odsekle od Boga *odvraćanjem* od Njegove istine; one su prihvatile ime "Baptisti sedmog dana".

U Americi *broj crkava* se postepeno uvećavao kako se jevanđelje širilo od jedne države do druge. Ali te kongregacije su bile skoro toliko mrtve da su 1802. godine *mnogi* počeli da se ORGANIZUJU u generalnu konferenciju umesto da se potčine Božijoj vladi u cilju širenja jevanđelja. Prilikom ove ozbiljne krize *većina* lokalnih crkava *se udružila* u generalnu konferenciju Baptista sedmog dana i usled toga to je prestala da bude istinita Crkva Božija. Ubrzo su počeli da uče pagansku doktrinu o Trojstvu i besmrtnosti ljudske duše!

Nekoliko vernih kongregacija nisu se pridružile generalnoj konferenciji zato što nisu htele da se potčine novoj protestantskoj doktrini koja se uvodila (vidi str. 246 Belčerovih *Religijskih veroispovesti*). U narednih 50 godina kongregacije su održale malo istine koju su nekad posedovale, iako se većina njih nije do kraja pokoravala Bogu. Jovan je podesno opisao ovaj period: "Probudi se i učvrsti ostalo što *beše na umoru*; jer nisam našao tvoja dela kao savršena pred Bogom svojim" (Otkrivenje 3:2).

Adventistički pokret

Tokom ovog perioda nenadahnuti Viljem Miler osnovao je adventni pokret među *crkvama koje su držale nedelju*. Godine 1843. nekoliko njegovih sledbenika u Vašingtonu, Nju Hempšir, upoznao se sa istinom o Suboti. Tek je nakon žalosnog razočarenja 1844. godine opšte telo adventista počelo da obraća pažnju na pitanje Subote. Mali broj je prihvatio Subotu i uskoro se *ujedinio sa malo preostale braće iz Crkve Božije*, koji su odbili članstvo u Konferenciji Baptista sedmoga dana. Ova grupa je sebe nazivala "Crkvom Božijom" i počela da izdaje "Adventni pregled" i "Subotnji glasnik". Njihova prva pesmarica bila je posvećena "Crkvi Božijoj rasutoj u dijaspori".

Svake godine Elen G. Vajt je uvodila nove i različite doktrine kako bi objasnila omašku adventista 22. oktobra 1844. godine (kada se Hristos nije pojavio kako su oni očekivali). Izvorna braća Crkve Božije generalno se nisu slagala sa "nadahnutim svedočanstvom" Elen Vajt. Konačno, nekoliko članova se okupilo u Betl Kriku, Mičigenu, u periodu od 28. septembra do 1. oktobra 1860. godine.

"Na ovoj konferenciji se takođe razmatralo pitanje imena kojim bi naš narod trebao da se zove", pisao je Lafborou (Loughborough). "Ovo je ponovo izazvalo različita mišljenja,

gde su neki govorili o jednom imenu, a drugi o drugom. Na predloženo ime 'Crkva Božija', prigovoreno je da to ime ne daje nikakav znak po kome bi se razlikovala naša vera od drugih veroispovesti, dok ime 'Adventisti sedmog dana' ne samo da bi ukazivalo na naša verovanja u skori dolazak Hrista, već bi pokazalo da držimo sedmi dan - Subotu. Skupština je bila tako jednodušna u podršci drugom imenu da, kada se *glasalo*, samo je jedan čovek bio protiv. On je podržavao drugo ime, 'Crkva Božija'. Nakon nekoliko dana, prilikom zatvaranja skupa... prišao je stranac i kupio nekoliko knjiga, za koje je rekao da pripadaju 'Crkvi Božijoj'. Upitao sam: 'Jesi li ti Vinebrenarijanac?' 'Ne', rekao je on, 'Crkva Božija'. Ja sam onda pitao: 'Jesi li Dankard?' 'Ne', odgovorio je, 'rekao sam, Crkva Božija'. Znali smo da nije Adventista, i kada sam se okrenuo čoveku koji je tako silno podržavao ime 'Adventisti', rekao je, 'Brate, možeš li mi reći koja je vera ovoga čoveka?' 'Ne', rekao je, 'ne mogu'. I eto kako je otpočeo pokret Adventista sedmog dana. Pogledajmo, za trenutak, ko je odgovoran za ime ove organizacije. Nastavljamo Lafborouov izveštaj o svedočanstvu gospođe E. Vajt:

"U 'Svedočanstvu za Crkvu', broj 6, čitamo:

Nijedno ime koje možemo uzeti neće biti prikladno sem onoga koje je u saglasju sa našom konfesijom, izražava našu veru i označava nas kao poseban narod.

Ime Adventista sedmog dana stavlja u prvi plan istinita svojstva naše vere i ubediće umove koji traže istinu...

Pokazalo mi se da skoro svaki fanatik koji se pojavio, a želi da sakrije svoja osećanja u želji da odvede ostale u stranputicu, tvrdi da pripada Crkvi Božijoj. Takvo ime bi u trenutku pobudilo sumnje, jer se koristi da bi se sakrile najapsurdnije greške" (Dž. N. Lafborouov *Nastanak i razvoj Adventista sedmog dana*, glava XIX, str. 227).

To bi po svoj prilici značilo da je apostol Pavle bio fanatik, pošto je on nazivao Crkvu "Crkvom Božijom".

U proleće 1861. godine održana je druga konferencija u nastojanju, koje nije bilo zasnovano na Pismima, da se reorganizuju lokalne kongregacije. Sledeća obaveza je preporučena za novu doktrinu crkvene organizacije: "Mi, dole potpisani, ovim se UDRUŽUJEMO KAO CRKVA, *uzimajući ime Adventisti sedmog dana...*"

Još jednom su ljudi zaboravili da se ne mogu organizovati u Crkvu Božiju. Oni mogu sebe samo da isključe iz Crkve Božije kada se sami organizuju!

Ostatak ide dalje!

Kada je ovo novo ime bilo forsirano u crkvama, poslato je pismo adventističkom "*Pregledu i glasniku*" 9. aprila, 1861. godine, koje glasi:

"Brate Smit: iz sadašnje perspektive mi zaključujemo da se ime 'Adventisti sedmog dana' čini obaveznim našoj braći. Bez daljeg svetla od Boga Ohajo se ne može potčiniti imenu 'Adventisti sedmog dana', bilo da je to test ili prikladno ime za Božiji narod.

Pošto smo naimenovani za finansijski odbor na prethodnoj konferenciji i pošto sada imamo pri ruci sredstva da nastavimo rad u Ohaju, nismo mogli da savesno potrošimo ta sredstva na bilo šta drugo do na širenje istine i 'Crkve Božije'..." U potpisu - Finansijski odbor Ohaja.

Tako su se dogodila dva velika napuštanja Crkve Božije u periodu od šezdeset godina. Crkva - *jedina prava Crkva koja je ostala na zemlji* - je otpadala kao stare grane na drvetu! Propovednici nisu hteli da učvrste ono što je bilo spremno da propadne!

Tokom narednih sedamdeset godina stanje je ostalo skoro nepromenjeno. Ostatak braće je zadržao ime "Crkva Božija" sa konačnim sedištem u Stenberiju, država Misuri. Među lokalnim kongregacijama samo se malo pojedinaca pokajalo i učvrstilo istinu koja je bila spremna da nestane među njima. Ali većina propovednika je pribegla organizovanju bedno slabih evangelizacija po šablonu državnih konferencija rađe negoli da se pokoravaju Božijoj vlasti i usmere na širenju jevanđelja sa silom Božijom. Zapravo, umesto istinitog jevanđelja većina propovednika je učila "poruku trećeg anđela", koju su prihvatili od adventističkog naroda. Oni su takođe izdavali mali časopis koji se zvao "Biblijski Advokat".

Proročanstvo o današnjoj Crkvi!

Obratite pažnju na zapanjujući opis sledećeg događaja u istoriji Božijeg naroda. Jovan piše "Crkvi u Filadelfiji": "Znam tvoja dela. Vidi, *učinio sam da su pred tobom otvorena vrata* koja niko ne može da zatvori; *jer ti imaš malo moći, pa ipak si sačuvao moju reč i nisi se odrekao moga imena.*" (Otkrivenje 3:8).

Evo Crkve sa malo snage (malobrojne), ali koja drži reč Božiju; Crkva koja ne poriče istinu. Evo Crkve koja propoveda jevanđelje sa silom Božijom zato što Isus obećava da će pred njom postaviti *otvorena vrata* dok se delo u Crkvi ne obavi.

Evo Crkve koju Isus voli, uprkos tome što je mala i kojoj kaže: "Zato što si sačuvao moju reč o strpljivosti (koju Isus tumači u Otkrivenju 14:12 kao veru i *držanje zapovesti*), i ja ću sačuvati tebe OD ČASA ISKUŠENJA, KOJE ĆE DOĆI NA SAV SVET, DA ISKUŠA ONE ŠTO STANUJU NA ZEMLJI" (Otkrivenje 3:10). Ovaj stih opisuje Crkvu koja širi jevanđelje upravo pred poslednje vreme velike nevolje koja će zapljusnuti čitav svet. *Ovo je DANAŠNJA Crkva Božija!*

Jevanđelje se propoveda celom svetu

Isus je izabrao Pavla, visoko obrazovanog čoveka, da proširi jevanđelje na neznabošce. Kasnije je podigao Pitera Valda, uspešnog biznismena, da održava Njegovu istinu u životu tokom Srednjeg Veka. U ovim poslednjim danima KADA JEVANĐELJE MORA

DA OBIĐE SVET, Isus je izabrao čoveka koji je dobro obučan u reklamiranju i na polju biznisa, kako bi obavio posao - HERBERTA W. ARMSTRONGA.

Pavle je udaren slepilom na putu za Damask. Valdo je bio šokiran iznenadnom smrću svoga prijatelja. Na sličan način, Bog je tri puta učinio da se raspadne posao g. Armstronga kako bi on došao do razumevanja istine. Malo pre tih događaja, Bog je otvorio um gospođe Armstrong da razume istinu o Suboti od jedne postarije žene iz Crkve Božije. Nakon šest meseci proučavanja, uporno nastojeći da dokaže da je držanje Subote protivno Pismima, g. Armstrong je takođe *potčinio svoju volju Bogu* i prihvatio Subotu. Od ovog trenutka pa nadalje, Bog je otvarao umove gospodina i gospođe Armstrong da razumeju jednu istinu za drugom. Braća iz Crkve Božije, sa kojima su se okupljali, tako su se živo zainteresovali za istinu da je g. Armstrong uskoro počeo da im propoveda na njihovo insistiranje. U to vreme on je propovedao malim grupama u Oregonu!

Nedugo nakon što je rukopoložen za propovednika 1931. godine (vidi *Istorija istinite Crkve*, Dager i Dod, str. 304), nastala je momentalna kriza. Lokalne Crkve Božije organizovale su se po ljudskom sistemu i bile pod ljudskom vladavinom koju je sačinjavao finansijski odbor od sedam ljudi. Godine 1933. izvesni vodeći propovednici tražili su da se više nikakva *nova* istina ne propoveda braći. Oni su odbijali da se pokaju i dozvole Svetom Duhu da radi kroz njih kako bi se ustanovila istina koja je bila spremna da umre (izgubi se iz vida). Većina kongregacija je podlegla duhovnoj SMRTI. Doba Crkve u Sardu je prošlo. *Započinjao je Crkveni period Filadelfije!*

VRATA se otvaraju

Došlo je vreme da jevanđelje KRENE ŠIROM SVETA! Pošto je iskušao i dokazao da će g. Armstrong ostati veran i pokoran Njegovoj vlasti, Bog je pred njim i pred malo verne braće otvorio čudesna VRATA radija i štampe za emitovanje jevanđelja. Od sličnog početka u Oregonu 1934. godine, delo Božije se širilo i za 19 godina pokrilo veći deo Severne Amerike. 1953. godine delo se munjevito prenelo u Evropu i svet! Ovo je vrlo značajno.

Bog je apostolskoj Crkvi dao *samo dva* devetnaestogodišnja ciklusa da preda jevanđelje Starom Svetu. On je otvorio VRATA apostolu Pavlu *na početku drugog devetnaestogodišnjeg ciklusa* kojim je jevanđelje otišlo u Evropu (Dela apostolska 16:9; Druga Korinćanima 2:12-13). Dakle, sada je upravo, pre drugog dolaska Isusa Hrista, Bog dao Svojoj Crkvi - OVOJ CRKVI - *samo dva* devetnaestogodišnja ciklusa u kojima će se jevanđelje objaviti svetu!

Prvi ciklus je *prošao*. Potom je Bog iznenada otvorio vrata za drugi ciklus u januaru 1953. i jevanđelje sada ide u celi svet! Da li shvatate koji je značaj svega ovoga? To znači da je ovo delo, ovaj ZADATAK na koji nas je Bog *sve* pozvao, BOŽANSKO *delo* i BOŽANSKI *zadatak* - a ne delo nekog pojedinca. To je delo CRKVE BOŽIJE koju je Isus obavezao da učini ovo *najveće* delo koje je ikad učinio jedan smrtnik - propovedanje Njegovog jevanđelja, dobre vesti o Carstvu Božijem, *svim* narodima.

Mi smo narod sa "malo snage", ali Bog je postavio pred nama OTVORENA VRATA KOJA NIJEDAN ČOVEK NE MOŽE ZATVORITI. Moramo iskoristiti ta otvorena vrata i biti predani u radu, molitvi, proučavanju Biblije, davanju desetaka i ponuda kao što nikad do sada nismo davali, tako da ovo jevanđelje može da obiđe svet *u Božijoj sili!*

Obratite pažnju na to da se ova Crkva nije odrekla Božijeg IMENA. Koje je istinito ime te Crkve?

ISTINITO IME

Biblija navodi istinito IME Crkve na *dvanaest* različitih mesta. Sećate se da je dvanaest Božiji broj koji označava *potpunost*.

U pet odeljaka u kojima se istinito IME Crkve pojavljuje, ukazuje se na čitavo Hristovo Telo - Crkvu u celini. Tako, kada se govori o čitavoj Crkvi, uključujući sve njene pojedine članove na zemlji, ime glasi "CRKVA BOŽIJA". Evo ovih pet odeljaka:

- 1) Dela apostolska 20:28. Opomena starešinama je da "napasaju CRKVU BOŽIJU".
- 2) Prva Korinćanima 10:32: "Ne budite na sablazan ni Judejima, ni Grcima, ni Crkvi Božijoj".
- 3) Prva Korinćanima 11:22: "... ili prezirete Crkvu Božiju, i sramotite one koji nemaju?"
- 4) Prva Korinćanima 15:9: "Zato što sam gonio Crkvu Božiju".
- 5) Galatima 1:13 - ovaj stih ponavlja prethodni: "da sam preko mere gonio Crkvu Božiju".

Obratite pažnju na to da Pavle nije nazvao istinitu Crkvu "Katolička" ili "Protestantska". Nigde istinita Crkva nije nazvana po imenu ČOVEKA ili neke doktrine. Gde se jedna naročita lokalna kongregacija spominje, istinita Crkva je nazvana "Crkva Božija", često u vezi sa *mestom* ili lokacijom. Evo još četiri stiha:

- 6) Prva Korinćanima 1:2: "Crkvi Božijoj u Korintu".
- 7) Druga Korinćanima 1:1: "Crkvi Božijoj u Korintu".
- 8) Prva Timoteju 3:5. Govoreći o lokalnom starešini u lokalnoj kongregaciji, Pavle je napisao Timoteju: "Jer ko ne zna da upravlja svojim domom kako će se starati za Crkvu Božiju?"
- 9) Prva Timoteju 3:15: "... kako se treba vladati u domu Božijem, koji je crkva Boga živoga". Ovde je to Crkva Boga *živoga*.

Kada govori o lokalnim kongregacijama kolektivno, ne kao jedno opšte Telo, već u smislu celine svih lokalnih kongregacija, biblijsko ime glasi "CRKVE BOŽIJE". Evo poslednja tri citata koja imenuju Crkvu:

10) Prva Korinćanima 11:16: "... mi nemamo takvog običaja, a ni crkve Božije".

11) Prva Solunjanima 2:14: "Jer vi ste se, braćo, ugledali na Crkve Božije koje su u Hristu Isusu u Judeji".

12) Druga Solunjanima 1:4: "Tako da se mi sami hvalimo vama po Crkvama Božijim".

Ovi stihovi dokazuju IME istinite Crkve. Veroispovesti koje *ne* nose ovo ime *ne* mogu biti Božija istinita crkva. A od svih crkava koje nose ovo ime, *samo jedna* može biti *istinita* Crkva Božija - ona koja se POKORAVA SVIM Božijim zapovestima i drži VERU koja je jednom zauvek predana svetima - crkva koja *raste* u istini. Sve ostale crkve su krivotvorine, čak i ako poseduju znanje o istinitom IMENU Božije Crkve.

Pošto je Hristos Glava Crkve, Pavle je takođe nazvao različite kongregacije "crkve Hristove" (Rimljanima 16:16) - ali stvarno IME je CRKVA BOŽIJA. Ime istinite Crkve u sebi sadrži IME OCA (Jevanđelje po Jovanu 17:11).

Današnja Crkva je raštrkana

Za Crkvu koju je Isus osnovao prorečeno je da će biti *raštrkana*, malobrojna, odbačena od strane sveta, sa ljudima koji često nemaju lične kontakte sa drugom braćom!

Dok nas poslanica Jevrejima 10:23-25 uči da "držimo nepokolebljivo ispovedanje naše nade, jer je veran onaj koji je obećao, i pazimo na to da jedan drugoga podstičemo na ljubav i dobra dela, *da ne ostavljamo svoje skupštine*, kao što neki imaju običaj, nego da bodrimo jedan drugoga utoliko pre ukoliko vidite da se približava sudnji dan" - ipak, pogledajte pažljivo, nema učenja po kome trebamo da se okupljamo sa zaslepljenim i prevarenim ljudima u raznim veroispovestima. Instrukcija je da ne ostavljamo *svoje* skupštine - to jest, skupštine pravih hrišćana koji imaju ISTINU, koji su ispunjeni Božijim Svetim Duhom, odistinski preobraćeni i HODAJU U SVETLOSTI, živeći po svakoj Reči Božijoj. Vreme je da znate zašto!

Otpala "žena" iz 17. glave Knjige Otkrivenja je jasno identifikovana kao velika lažna Crkva, koja je vladala carevima Rimske Imperije od 554. do 1814. godine. Njene doktrine i praksa, lažno nazvane hrišćanskim imenima, su zapravo identične "haldejske misterije" kulta boga Vala u drevnom Vavilonu, koje se u Bibliji optužuju kao najveća idolopoklonstva od svih lažnih kultova.

Obratite pažnju na Otkrivenje 17:5 - ona (lažna crkva) se naziva "VELIKI VAVILON, MAJKA BLUDNICA". Ona je MAJKA crkva koja ima *kćerke crkve* i koja naziva protestantske konfesije svojim samovoljnim kćerkama. Te kćerke crkve su izašle iz nje *iz protesta* i sebe nazivaju protestantskim. One, kao i njihova majka crkva, učestvuju u

vladama, politici i dešavanjima ovoga sveta i na taj način odbijaju Božiju Vladu! Ovo je razlog (2. stih) zašto je ona otpala od milosti. Sve protestantske konfesije sadrže izvesnu mešavinu lažnih rimskih doktrina koje su došle iz idolopoklonstva drevnog Vavilona. To je jedan ORGANIZOVANI SISTEM, iako je podeljen na stotine sektaških organizacija. Da li istiniti hrišćanin treba da se PRIDRUŽI i tako postane *deo* ovog otpadničkog sistema?

Pogledajte: "Stanovnici zemlje napiše se njenog bludničkog vina" (2. stih). Oni su duhovno opijeni njenim lažnim doktrinama, sve dok više nisu u stanju da jasno vide biblijsku ISTINU - njihov duhovni vid je zamagljen. Oni su duhovno SLEPI.

Istina je da BOG NIJE USTANOVIO OVE CRKVE. A Isus je rekao: "Svaki sad koji ne posadi Otac moj nebeski biće iskorenjen. *Ostavite ih*, slepi su vođe slepima; a kada slepi vodi slepoga, obojica će pasti u jamu" (Jevanđelje po Mateju 15:13-14).

Biblija kaže da mi ne treba da se okupljamo sa svetom, već MEĐU SOBOM - sa *onima koji su odistinski preobraćeni*. Bog *nije zapovedio* da se religijski skupovi održavaju nedeljom ujutru, niti treba da se okupljamo u subotu sa nekom od otpalih Crkava koja razume istinu o Suboti, ali sledi lažne vizije žene "proročice" i odbacuje jevanđelje o *Carstvu Božijem*. Boga nema u tim crkvama. Oni se samo okupljaju zajedno svojom sopstvenom vlašću, a ne po zapovesti Božijih propovednika.

Ukoliko ste preobraćeni i Duh Božiji vas je učinio pravednima, "čega zajedničkog ima pravednost sa bezakonjem? ili kakvu zajednicu ima svetlost sa tamom?" (Druga Korinćanima 6:14). Ne, Bog nam zapoveda: "Ne budite SAUČESNICI u jalovim mračnim delima" (Efescima 5:11). Ako je Bog otvorio vaše razumevanje za Njegovu ISTINU, onda je to od neprocenjive vrednosti. "Ako vam ko dođe i ne donese ove nauke, ne primajte ga u kuću i ne pozdravljajte ga; jer ko ga pozdravlja, učestvuje u njegovim zlim delima" (Druga Jovanova 10-11).

Kada su učenici upitali Isusa da li se MNOGI spašavaju, on je objasnio da se mnogi okreću širokom putu koji vodi ka uništenju - a MALO NJIH nalazi pravi i uzan put koji vodi u večni život. Oni koji su u Njegovom istinskom bratstvu On je nazvao "*malim stadom*". Zapamtite, naše je bratstvo SA OCEM I SA ISUSOM HRISTOM pre svega, i jedan sa drugim *jedino u i kroz Hrista* (Prva Jovanova 1:1-7). Vi možete imati zajednicu i bratstvo sa Njim gde god da se nalazite. Povucite se odmah iz svih drugih religijskih udruženja, osim iz one sa HRISTOM, i onima koji su U HRISTU i Hristos U NJIMA.

Okupljanje bez propovednika?

U Jevanđelju po Jovanu 15:5, Isus je rekao: "Ja sam čokot, vi ste loze". Šta biste pomislili kada bi grane rekle međusobno: hajde da se povežemo zajedno? A to je upravo ono što vi radite kada se sastajete *na svoju ruku bez propovednika!* Da biste bili hrišćanin potrebno je da "boravite" u Hristu - potrebno je da *živite u Njegovom* učenju. Da li grane vinove loze primaju biljni sok jedne od drugih ili ga primaju od centralnog stabla? Vi treba da

primite vašu duhovnu snagu od Hrista - čokota a ne od grane - pojedinca koji misli da bi mogao da održi privatno proučavanje Biblije.

U poslanici Efescima 4:11-17, Pavle objašnjava da je Hristos dao evanđeliste, pastore i učitelje i ostale propovedničke dužnosti: "Da se sveti pripreve za delo službe, za izgradnju Hristova tela, dok svi ne dođemo do jedinstva u veri i poznanju Sina Božijeg, do savršenog čoveka, do pune mere Hristovoga rasta, da ne budemo više nejak, koje ljulja i nosi svaki vetar nauke, koja ljudskom prevarom i lukavstvom dovodi do zabludnog lukavstva. Nego držeći se istine mi treba u ljubavi da uzrastemo u svemu - do njega, koji je glava, Hristos".

Čemu služi propovednik? Da poduča braću da rastu u ljubavi i dobrim delima - upravo onako kako se to spominje u Jevrejima 10:24. Potom, Božija namera je da *pastori* daju pravi primer i da podučavaju stado koje bi trebalo da se okuplja *sa* propovednikom. AKO BI BRAĆA MOGLA DA OBAVE OVO TAKO ŠTO BI SE SASTALI BEZ PROPOVEDNIKA, ONDA JE ISUS GUBIO VREME U OBUČAVANJU POJEDINACA DA POSTANU PASTORI ILI STAREŠINE. On je onda pogrešio time što je obučavao učenike da propovedaju i napasaju stado, ukoliko je stado moglo samo da se napasa!

Sama činjenica da propovednici postoje ZARAD izgrađivanja Crkve je IZVESTAN DOKAZ da okupljanje bez pastira NEĆE dovesti do *jedinstva* i savršenstva u znanju. Bez pastora u lokalnoj grupi će doći do nejedinstva, nezadovoljstva i zablude, što je poznato iz *iskustva!*

Gde se dva ili tri sastanu...

Ali nije li Isus obećao da gdegod se dvoje ili troje braće sastanu, On će uvek biti među njima? Uobičajena pogrešna primena ovog teksta dolazi usled nepažljivog čitanja. Hristos je razgovarao sa Svojim apostolima o pitanju donošenja obavezujućih odluka u Crkvi (Jevanđelje po Mateju 18:17). On obećava da će podržati svaku odluku - čak i gde se samo dvoje ili troje sastane u Njegovo ime! Šta znači izraz "u Njegovo ime"? To znači "Njegovom vlašću"! Mi krštavamo "u ime Isusa Hrista" - "Njegovom vlašću". Ali Isus nikada nije dao vlast Njegovim preobraćenicima da sami održavaju skupove bez pastora! Ko god tako čini, ne ponaša se u skladu sa Isusovom zapovešću i ide protivno Hristovoj vlasti. Hristos ne obećava da će biti među takvima. Osim toga, sledeći princip iz Treće knjige Mojsijeve 23:2-4, *Bog naređuje Svojim propovednicima* da sazivaju skupove - da naređuju sastanke za koje nam Bog kaže u koji dan treba da ih održavamo, a On naređuje Svojim propovednicima da kažu narodu kada i gde On hoće da se skupovi održe. To je dakle Božije, a ne ljudsko delo. Propovednici su služitelji obavezani pred Bogom i pastiri stadu.

Ali mi zapravo nismo ostavljeni bez društva. Kada se preslušava kaset, vi u izvesnom smislu prisustvujete crkvenom bogoslužjenju *sa propovednikom*. Na ovaj način Bog "napasa" mnoge ljude u Svom stadu!

Opasna budućnost

Ovo je poslednje vreme, vreme kada se otkrivaju proročanstva koja su bila skrivena vekovima. ISTINA se restaurira, znanje velikom brzinom uvećava. Ali znanje donosi i *odgovornost*; drugim rečima, znanje postaje *opasno* ako se sa njim ne postupa pravilno. Sada obratite pažnju na Isusovo POSLEDNJE UPOZORENJE Njegovoj Crkvi. Na *samom kraju* ovoga doba, kada posao propovedanja jevanđelja bude skoro završen, Isus se obraća još jednom delu Crkve - "Crkvi u Laodikeji": "Znam tvoja dela, da nisi ni hladan ni vruć... IZBLJUVAĆU TE IZ SVOJIH USTA" (Otkrivenje 3:15,16).

Ovo zastrašujuće stanje je pred nama. Baš kao što su ostaci sardske ere u Crkvi postojali rame uz rame sa filadelfijskom erom, *tako ćemo nastaviti sa našim radom* sve do "poslednjeg vremena" kada će se pojaviti jedna druga grupa - grupa koja nije dostojna da pobegne od nevolje koja dolazi. Još jedno odvojeno delo Božije tek treba da se pojavi - koje će se sastojati od začelih pojedinaca koji su duhovno mlaki! TEŠKO BILO KOME OD NAS UKOLIKO BUDEMO UČESTVOVALI U TAKVOM DELU! To je delo, koje tek treba da se pojavi kao rezultat našeg propovedanja, koje će reći: "Bogat sam i obogatio sam se i ništa mi ne treba". A Isus će odgovoriti: "Ja karam i kažnjavam sve koje *volim*; budi, dakle, REVNOSTAN I POKAJ SE".

Vreme je za BUĐENJE! Ako počnete da se uljuljate u dremež, ako vam nedostaje žara i gledate na lokalnu crkvu kao na društveni klub, umesto da vam je srce u širenju jevanđelja, i vi možete da se nađete u "Crkvi u Laodikeji", prepušteni patnji u predstojećoj užasnoj nevolji.

Pogledajte Isusovu opomenu za današnje vreme nama koji smo u Crkvi Božijoj, u Jevanđelju po Luci 21:36: "BDITE i MOLITE SE Bogu u *svako doba*, da budete kadri da izbegnete *sve* ovo što će se zbiti, i da stanete pred Sina čovečijeg".

Da se svi *molimo* i *zajedno radimo* da se ovo jevanđelje prenese svim narodima kako bi svakome od nas Isus rekao: "Dobro, slugo dobri i verni" (Jevanđelje po Mateju 25:21).